

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΟΡΤΗΣ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ

† ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ, ἐλέω Θεοῦ, Ἀρχιεπίσκοπος Νέας Ἰουστινιανῆς καί πάσης Κύπρου,

Παντί τῷ Χριστεπωνύμῳ Πληρώματι τῆς Ἀγιωτάτης Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας Κύπρου,

Χάρις ὑμῖν καί εἰρήνη ἀπό τοῦ ἐν Βηθλεέμ τεχθέντος Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ.

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

«Παράδοξον μυστήριον οἰκονομεῖται σήμερον!

Καινοτομοῦνται φύσεις, καί ὁ Θεός ἄνθρωπος γίνεται».

Δέν μᾶς εἶναι εὐκόλο νά συλλάβουμε σέ ὅλες τίς διαστάσεις του τό γεγονός τῆς γέννησης τοῦ Χριστοῦ στή γῆ. Εἶναι «μυστήριον μέγα», ἀπροσπέλαστο στή λογική μας, ξένο πρὸς τίς ἐμπειρίες μας. Τό ζοῦμε ὡς ἀποκάλυψη τοῦ Θεοῦ καί ὡς ἱστορία, πού τήν παρακολουθοῦμε, χωρίς νά μποροῦμε νά τήν ἐρμηνεύσουμε.

Μέσα στή νύκτα τῆς οἰκουμενικῆς ἀπελπισίας, ὁ Χριστός «λύχνον ἦψε τήν ἑαυτοῦ σάρκα» καί ἔγινε φῶς καί ζωή τοῦ κόσμου. «Ἐπιδημεῖ δι' ἑαυτοῦ πρὸς τοὺς ἀποδήμους τῆς αὐτοῦ χάριτος». Ἐγκαινιάζει μία ἄμεση ἐπαφή μαζί μας, γιά νά βροῦμε καί ἐμεῖς τή δυνατότητα νά συνδεθοῦμε καί πάλι μαζί Του.

Ἄγγελοι, Ποιμένες καί Μάγοι, ἀντιπρόσωποι τριῶν διαφορετικῶν κόσμων -οἱ μὲν οὐράνια λειτουργικά πνεύματα, οἱ δέ λάτρες τοῦ ἐνός ἀληθινοῦ Θεοῦ καί οἱ ἄλλοι ἄρχοντες ἐθνῶν καί ἐκπρόσωποι τῆς τότε διανοήσεως- φτάνουν, κατὰ τρεῖς διαφορετικούς τρόπους καί ἀπὸ διαφορετικές κατευθύνσεις, γιά κατό-

πτευση τοῦ μεγάλου μυστηρίου.

«Διερχόμενοι καί ἡμεῖς ἕως Βηθλεέμ», βλέπουμε τόν ἄχρονο καί ἀθεώρητο νά εἰσέρχεται στίς συντεταγμένες τῆς φθορᾶς -στό χρόνο καί στό χῶρο- καί ἀξιολογοῦμε «τῆς σωτηρίας ἡμῶν τό κεφάλαιον».

Μέσα στό θόρυβο τῶν κοσμικῶν ἐορτασμῶν τῆς σημερινῆς κοινωνίας, τά Χριστούγεννα γίνονται γιά πολλούς ὑπόθεση οικονομικῶν διαστάσεων, ἢ καταναλωτικῆς βουλιμίας, ἢ συνιστοῦν, ἀπλῶς, μία ἀνάπαυλα στήν καθημερινότητα. Γιά τήν Ἐκκλησία, ὅμως, καί τά πιστά τέκνα της, τά Χριστούγεννα εἶναι ἄλλου ἐπιπέδου ὑπόθεση. «Τοῦτό ἐστιν ἡμῖν ἡ πανήγυρις», διακηρύττει ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, «τοῦτο ἐορτάζομεν σήμερον, ἐπιδημίαν Θεοῦ πρός ἀνθρώπους, ἵνα πρός Θεόν ἐνδημήσωμεν». Μόνο ἡ ἐνανθρώπηση τοῦ Θεοῦ μπορούσε νά προσφέρει τήν υἰοθεσία στόν ἄνθρωπο. «Ἐκ τοῦ πληρώματος αὐτοῦ ἡμεῖς πάντες ἐλάβομεν καί χάριν ἀντί χάριτος» (Ἰω. α',16).

Ἡ ἐνανθρώπηση τοῦ Θεοῦ ἐπέφερε ριζική ἀλλαγὴ τῆς ἐνόρασης τοῦ κόσμου ἀπό τόν ἄνθρωπο καί ἐπηρέασε τίς ἀνθρώπινες προσπάθειες σέ ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς ζωῆς. Ἐξαφάνισε δεισιδαιμονίες. Ἔδωσε ὠθηση στίς ἐπιστῆμες. Ἀνέδειξε τίς δυνατότητες τῆς ἀνθρώπινης φύσης. Τόνισε τήν ισότητα ὅλων τῶν ἀνθρώπων. Πρόσφερε τὴ δυνατότητα τῆς οἰκείωσης τῆς πνευματικῆς εἰρήνης ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους.

Ἡ σάρκωση τοῦ Θεοῦ ἀνέτρεψε τὴν ἀντίληψη ὅτι ἡ Ἱστορία ἐπαναλαμβάνεται. Μπορεῖ τοῦτο νά συμβαίνει σέ κάποια ἐποσιῶδη. Μέσα στή ροή τῶν αἰώνων, ἡ γέννηση τοῦ Χριστοῦ δέν ἔχει παρόμοιο προηγούμενό της, οὔτε καί θά ἔχει τέτοιο στό μέλλον. Εἶναι «τό μόνον καινόν ὑπὸ τόν ἥλιον». Ἡ εἴσοδος τοῦ Θεοῦ στόν κόσμο καθόρισε στόχο στήν Ἱστορία, ἡ ὁποία πορεύεται πρός τά ἐμπρός, μέχρις ὅτου «τά πάντα ἀνακεφαλαιωθῇ ἐν τῷ Χριστῷ» (πρβλ. Ἐφ. α',10).

Τά Χριστούγεννα, ἐπομένως, δέν εἶναι ἀπλῶς ἓνα μεγάλο γεγονός, πού χάνεται στά βάθη τῶν αἰώνων. Εἶναι ἡ «εὐδοκία» τοῦ

Θεοῦ γιὰ τόν ἄνθρωπο κάθε ἐποχῆς. Εἶναι ἡ ἐγγύηση γιὰ τήν ἐκπλήρωση ὅλων τῶν θεϊκῶν ὑποσχέσεων. Γι' αὐτό καί «τά σύμπαντα σήμερον χαρᾶς πληροῦνται».

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Παρά τή διςχιλιόχρονη ἱστορία τοῦ Χριστιανισμοῦ, τά μηνύματα τῆς Ἀγίας Νύκτας τῶν Χριστουγέννων δέν βρῆκαν ἀκόμη ἐφαρμογή. Ἀξίες καί ἰδανικά καταπατοῦνται καί σήμερα. Ἡ ἀλήθεια κακοποιεῖται. Ἡ δικαιοσύνη τραυματίζεται. Ἡ ἐλευθερία καταργεῖται γιὰ τούς μικροῦς καί ἀδύναμους. Ἡ εἰρήνη, ἀντί νά ἐπιδιώκεται, καταδιώκεται.

Τό βαρὺ κλίμα, ἀπό τίς πιό πάνω διαπιστώσεις, ἐπιτείνεται στήν Κύπρο, ἀπό τήν ἐπικίνδυνη πορεία τοῦ ἐθνικοῦ μας θέματος. Εἶναι κοινή πεποίθηση, τόν τελευταῖο καιρό, ὅτι ἐπικεῖται ὑποβολή σχεδίου λύσης ἐντός τῶν προσεχῶν ὀλίγων μηνῶν. Καί ἀφήνεται ἀπό διάφορες κατευθύνσεις νά νοηθεῖ ὅτι τό σχέδιο θά εἶναι χειρότερο ἀπό τό σχέδιο Ἀνάν, τό ὁποῖο, ὀρθῶς ἐνεργώντας ὁ Κυπριακός Ἑλληνισμός, ἀπέρριψε.

Ἔχουμε τή γνώμη πῶς ἓνα σχέδιο, πού δέν θά προνοεῖ γιὰ μία δίκαιη, βιώσιμη καί λειτουργική λύση τοῦ Κυπριακοῦ, δέν θά πρέπει νά ἀχθεῖ μπροστά στό λαό. Ὁ λαός θά τό ἀπορρίψει καί θά ἐπωμισθεῖ τίς εὐθύνες, χωρίς νά φταίει, ἡ δική μας πλευρά. Ἄν, παρ' ὅλ' αὐτά, ἓνα τέτοιο σχέδιο ἀχθεῖ ἐνώπιόν μας, θά πρέπει νά τό ἀπορρίψουμε, γιατί τυχόν ἀποδοχή του θά γινόταν πηγὴ νέων δεινῶν γιὰ τό λαό μας καί θά ὀδηγοῦσε στήν ὀριστική τουρκοποίηση τῆς νήσου μας.

Ἄν ἡ λύση, πού θά μᾶς προταθεῖ, θά εἶναι χειρότερη ἀπό τήν ὑφιστάμενη κατάσταση, τότε θά πρέπει νά ἀντέξουμε ἀκόμη. Ὅχι γιατί ἡ ὑφιστάμενη κατάσταση δέν ἐμπεριέχει κινδύνους, ἀπό τόν συνεχιζόμενο ἐποικισμό καί τήν παγίωση τῶν τετελεσμένων, ἀλλά γιατί ἀποδοχή μιᾶς χειρότερης λύσης δέν θά ἀπομάκρυνε τούς κινδύνους αὐτούς. Τοῦναντίον, θά τούς παρείχε κάλυψη, θά νομιμοποιοῦσε τά τετελεσμένα καί, τό χειρότερο, δέν

θά ἦταν ποτέ ἀναστρέψιμη καί θά μᾶς ὀδηγοῦσε στὸν ἀφανισμό.

Καλούμαστε ὅλοι ὅπως κατανοήσουμε τὴν κρισιμότητα τῶν καιρῶν καί τίς μεθοδεύσεις τῆς Τουρκίας. Ἡ Τουρκία χρησιμοποιεῖ τίς συνομιλίες ὡς μέσο ἐξαπάτησης τῆς Εὐρώπης καί ὁλόκληρου τοῦ κόσμου, μέ ἀπώτερο στόχο τὴν προώθηση τῶν σχεδίων της, πού εἶναι πλέον ξεκάθαρα καί συνίστανται στὴν τουρκοποίηση τῆς Κύπρου. Ὅφείλουμε νά ἀλλάξουμε πορεία πλεύσης. Οἱ ὑποχωρήσεις δέν ὀδηγοῦν σέ κανένα συμβιβασμό. Δώσαμε στὸ 18% τοῦ πληθυσμοῦ τὴν ἐκ περιτροπῆς προεδρία, δεκτῆκαμε παραμονή ἐποίκων, κάναμε ἐκπτώσεις στὰ δικαιώματά μας, χωρὶς τὴν παραμικρὴ ἀνταπόκριση ἀπὸ τὴν κατοχικὴ δύναμη. Δέν μᾶς μένει παρά ἡ ἐπανατοποθέτηση τοῦ προβλήματός μας ὡς προβλήματος εἰσβολῆς καί κατοχῆς καί ἡ ἐπιδίωξη καί γιὰ τὸ λαὸ μας ὅλων τῶν δικαιωμάτων, πού ἀπολαμβάνουν οἱ ἄλλοι Εὐρωπαῖοι. Εἶναι ὁ μόνος τρόπος, ὥστε καί τὴν ἐθνικὴ μας ἀξιοπρέπεια νά περισώσουμε, ἀλλὰ καί τὴν παραμονή μας στὴ γῆ τῶν πατέρων μας νά διασφαλίσουμε.

Μέ αὐτές τίς σκέψεις, ἀλλὰ καί μέ τὴν πεποίθηση ὅτι «μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός», εὐχόμεστε σέ ὅλους, ἰδιαίτερα στοὺς ἐμπερίστατους, στοὺς πρόσφυγες, στοὺς ἐγκλωβισμένους καί στοὺς συγγενεῖς τῶν ἀγνοουμένων, ὑπομονή καί ἐγκαρτέρηση. Ἔχουμε τὴν πεποίθηση ὅτι τὸ δίκαιο στὸ τέλος θά κατισχύσει, γιατί καί ὁ Θεός «δικαιοσύνας ἠγάπησε». Φτάνει ἐμεῖς νά μὴ ὀλιγωρήσουμε καί νά μὴ ἀποκάμουμε ἀπὸ τὸ μακροχρόνιο τοῦ ἀγώνα. Εἶθε τὸ ἀνατέλλον νέο ἔτος 2010 νά εἶναι τὸ ἔτος ἀπελευθέρωσης τῆς πατρίδας μας.

Ἱερά Ἀρχιεπισκοπὴ Κύπρου,

Χριστούγεννα 2009.

Διάπυρος πρὸς Κύριον εὐχέτης

† Ο ΚΥΠΡΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

ΣΗΜ.: Οἱ Ἐφημέριοι καθίστανται ὑπεύθυνοι γιὰ τὴν ἀνάγνωση τῆς ἀνά χειράς Ἐγκυκλίου κατὰ τὴ θεία Λειτουργίαν τῆς ἐορτῆς τῶν Χριστουγέννων.